

Associacions col·laboradores

Monument al Marqués de Campo, de Marià Benlliure i Gil (1885-1911).
Plaça de Cánovas del Castillo, València ciutat

Tots els dies 9

- 67 -

26 de novembre 2022

(València C.)

Marià Benlliure treballant en el seu estudi sobre una obra en marbre, retrat de José Luis Demaría López, Campúa padre. Foto publicada en *La Esfera*, febrer de 1914.

Marià Benlliure i Gil

(València 1862 – Madrid 1947)

Tots els fullets de l'activitat *Tots els dies 9* realitzades fins ara se poden trobar en pdf en:
www.convenciovalencianista.org i www.rogleconstantillombart.com

Convencio Valencianista
cvalencianista@gmail.com

MARIÀ BENLLIURE I GIL (València 1862 – Madrid 1947)

Marià Benlliure i Gil naixque en València el 8 de setembre de 1862 en el sí d'una família humil que vivia en el barri del Carme, en el número 16 del carrer Baix. Son pare, Joan Antoni Benlliure, pintor decorador, i sa mare Àngela Gil, saberen infondre als seus fills l'ideal de l'art, puix la família tenia ampla tradició artística. Fon el menor dels quatre germans, d'un total de sis, que destacaren en la pintura; els altres foren Blas, Joan Antoni i Josep; de les dos germanes no hi ha massa informació al respecte. D'una gran precocitat, rebe les primeres influències del pintor Francesc Domingo Marqués, al taller del qual acodia acompanyant al seu germa Josep.

En 1874 Josep es trasllada a Madrid, i en ell se'n va Marià. Presenta a la l'Exposició Nacional de Belles Arts de 1876 el grup escultòric *L'enganchada d'un picador*; tema este de la tauromaquia que ocuparia un lloc destacat en la seua producció.

De nou acompanyant a Josep, en 1880 Marià es trasllada a Roma. El descobriment de Miquel Àngel el decidiria a centrar-se en l'escultura.

En 1884 presenta en l'Exposició Nacional *Accidenti!!*, conegut com *L'escolà*, una escena quotidiana, apartada dels temes historicistes, que causa gran sensació i que fa que l'aristocràcia comence a requerir el seu treball; el Marqués de Campo de València, en particular, li encarregarà el seu monument.

Accidenti!!, o *L'escolà*, de
Marià Benlliure, 1884

En 1885 visita en París al seu mestre i amic, el pintor Francesc Domingo, del qual fa un bust que guanya primeres medalles en les Exposicions Internacionals de Roma, Berlín, Múnic, Viena i París.

Obté la Primera Medalla en l'Exposició Nacional de 1887 pel monument al *Pintor Ribera*; i de nou en 1890, per *La Marina*.

Durant estos anys realisa importants monuments, alguns per encàrrec i uns altres guanyats en concursos. D'esta època son els dedicats al *Beato Juan*

Ribera, al *Marqués de Larios*, a *Álvaro de Bazán*, a la *Reina Isabel la Catòlica* i el *Mausoleu de Gayerre*, entre molts altres. En el monument dedicat al *Poeta Antonio Trueba* guanyà la Medalla d'Honor de l'Exposició Nacional de 1895.

L'any 1900 fon especial: en l'Exposició Universal de París guanya la Medalla d'Honor d'Escultura, mentre el seu amic Sorolla guanya la de pintura. La ciutat de València els declara fills predilectes i els fa un gran homenage.

Continúa treballant infatigablement, realisant encàrrecs per a particulars i més obres civils; entre molts altres monuments citem els de *Goya*, *General Martínez Campos*, *Emilio Castelar*, *Agustina d'Arago*, *Estatua equestre d'Alfonso XII*, *Menéndez Pelayo*, *Santiago Ramón y Cajal*, *Antonio Maura*, el *Duc de Rivas*, el *General Miguel Primo de Rivera*, mausoleus de *Sagasta*, de *Canalejas*, de *Joselito*... En 1909 iniciaria una sèrie de *bailadoras* que culminaria en la dedicada a Imperio Argentina.

En la presentació de la *Estatua de Velázquez* en l'Exposició Internacional de Buenos Aires de 1910 se li obri el mercat americà, deixant obres en Argentina, Xile, Paraguai, Perú...

Acabada la Guerra Civil, encara que afectat per unes catarates, es centra més si cap en el seu treball. És l'època de l'imaginaria religiosa; per mencionar alguna obra recordem el *Crist Jacent* d'Ontinyent o la *Mare de Deu* de la Seu de Xativa. En Crevillent, Cartagena, Màlaga, Conca, Hellín, Salamanca..., es poden contemplar treballs seus.

De Sorolla va fer dos busts, un per a l'Hispanic Society i l'altre per a l'Ajuntament de València. Igualment, escolpi un bust d'un altre amic i valencià universal, Blasco Ibáñez, del qual també feu el sarcòfeg. Els motius decoratius de la frontera de l'Ajuntament de València son obra seua.

Rebe innumerables premis i distincions, nacionals i internacionals. Fon director del Museu d'Art Modern de Madrid (1917-1931) i Director General de Belles Arts (1917-1919), carrecs als que s'aplicà en la seua infatigable vitalitat.

A la seua obra, d'estètica realista, en influències impressionistes i modernistes, uns traços nerviosos i precisos li donen un estil molt peculiar. La crítica no li ha dedicat l'atenció que mereix, en part pel fet d'haver treballat per al regim de la posguerra i en part pel seu estil realista, apartat de la corrent abstracta que s'imponia en la seua època.

Falli en Madrid el 8 de novembre de 1947 i fon soterrat en la tomba familiar del cementiri del Cabanyal.

Sense dubte, el seu extens llegat, erigit per bona part del món, farà que la seua memòria perdure en el temps. Existix una Fundació Mariano Benlliure en Madrid i un Museu Mariano Benlliure en Crevillent.

Estatua del pintor José de Ribera,
de Marià Benlliure. Plaça del
Poeta Llorente, València ciutat.

Mª A. M. C.